

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA

Hiv.sz.: IV/2976-1/2015.

Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr részére

B u d a p e s t

Pf. 773

1 5 3 5

Tisztelt Főtitkár Úr!

Személyesen

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2976-2/2015
Érkeztetett:	2015 NOV 17.
Főtitkár:	1
Más:	2

Fenti hivatkozási számú ügyben a benyújtott indítványt az alábbiakban egészítem ki.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 52.§ alapján az alábbi határozott kérelmet terjesztem elő:

Indítványozom – figyelemmel az Abtv. 27.§-ra –, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Kúria döntése nem az Alaptörvény (továbbiakban: Alaptv.) R) cikkében, valamint 28. cikkében foglalt elvek alapján értelmezte a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. tv. (továbbiakban: Szjtv.) módosításáról szóló 2012. évi CXLIV. tv. (továbbiakban: Módtv.) rendelkezéseit, s ezzel megsértette az Alaptv. XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogot (s ennek következtében az állam – annak egyik hatósága – jogalap nélkül gazdagodott).

Emellett indítványozom annak megállapítását is, hogy a tisztességes eljárás és a jogorvoslathoz való jog követelményei az eljárás valamennyi (közigazgatási és bírói) szakaszában sérültek [Alaptv. XXIV. cikk. (1) bek., továbbá az Alaptv. XXVIII. cikk (1) és (7) bek.], mely így kihat a jogbiztonság és jogállamiság követelményeinek sérelmére is.

Ennek alapján tehát indítványom arra irányul, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy Kúria ítélete alaptörvény-ellenes és azt semmisítse meg.

I.

A.) Tisztességes eljárás, jogbiztonság és jogállamiság követelményének megsértése

A közigazgatási hatóság nem vizsgálta a [REDACTED] KFT. igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítésére vonatkozó kérelmének tartalmát, hanem azon az alapon utasította el azt, hogy a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvényt (továbbiakban: Szjtv.) módosító 2012. évi CXLIV. tv. (továbbiakban: Módtv.) a visszatérítésre vonatkozóan nem tartalmaz rendelkezést. Ezzel szemben az Szjtv. akkor hatályos 11§ (1) bekezdése taxatíve felsorolja azon eseteket (az eljárásnak a fél kérelmére történő megszüntetése és a kérelem hatósági elutasítása), amikor az igazgatási szolgáltatási díjat nem kell visszatéríteni.

A benyújtott kereset alapján az Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (továbbiakban: Bíróság) az első tárgyaláson 21.K.30.362/2014/3. sz. végzésével a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala Szerencsejáték Felügyeleti Főosztályához (továbbiakban: NAV SZF, illetve alperes) tette vissza elbírálásra a keresetet azzal, hogy azt, mint fellebbezést, közigazgatási úton bírálják el.

Az alperes fellebbezése alapján a Fővárosi Törvényszék 2014. szeptember 16.-án kelt 1.Kpf. 670.336/2014/3. számú végzésével a Bíróságot új eljárás és új határozat hozatalára utasította. Indokolása

– mint beadványomban is részleteztem – megítélésem szerint tévesen értelmezi az Szjtv. 7/A.§ (2) bekezdésében foglaltakat, mert az csak a szerencsejáték ügyben hozott nyilvántartásba vételi, ellenőrzési és jogkövetkezményt megállapító határozatok vonatkozásában zárja ki a fellebbezés lehetőségét. Jelen ügyben pedig egyikről sincs szó.

A Bíróság 2014. október 8.-án kelt 10.K.33.678/2014/2. számú végzésével megállapította, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény ((továbbiakban: Pp.) módosításáról és egyes közigazgatási nem peres eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (továbbiakban: Knp.) alapján – figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság (továbbiakban: LB) 1/2009. KJE határozatban foglaltakra – keresetünket nem peres eljárásban fogja elbírálni. Az indokolás ellentmondást tartalmaz, mert egyrészt a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 153.§ 2. pontjára hivatkozva az igazgatási szolgáltatási díjat eljárási költségnek tekinti, másrészt megállapítja, hogy e végzésekkel szemben önálló fellebbezésnek van helye a Ket. 98.§ (3) bekezdés j.) pontja alapján.

A Bíróság 2015. február 3.-án kelt 39.Kpk.46.368/2014/5. számú végzésével a kereseti kérelmet elutasította. Az indokolás szerint a NAV SZF mintha az ügyben végzést hozott volna (így utasította volna el a visszaigénylési kérelmet), amit a Knp. szabályai szerint kell elbírálni. Az indokolás szerint az LB 1/2009. KJE határozata szerint a közigazgatási hatóság döntését tartalma szerint kell minősíteni, így az ügyben a NAV SZF döntését végzésnek minősíti. Ezen indokolás alapvetően téves, mert nem vonható kétségbe, hogy egy visszafizetési igényt tartalmazó kérelem érdemi kérdésnek tekintendő, amiben pedig a Ket. 71.§ (1) bekezdése alapján határozatot kell hozni.

A döntés ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmet a Kúria Kfv. I. 35.290/2015/4. számú végzésével hivatalból elutasította. Indokolása szerint a NAV SZF elutasító döntése tartalma szerint végzés, ami ellen a Pp. értelmében felülvizsgálatra nincs lehetőség.

Az eljáró hatóság és az ügyben eljáró bíróságok eljárása felveti azt a problémát, hogy a különböző döntések különböző iktatási számon születtek, tehát kérdéses, hogy ezen iratok valamelyik iktatószámon össze lettek-e iktatva, vagy mindegyik külön-külön haladt a lezáró döntésig. Másik oldalon felmerül az a kérdés, hogy a bírósági eljárásban a Ket. szabályait a közigazgatási döntés „minősítése” esetén nem feltétlen kell figyelembe venni, mert az elutasítást lehet közbeeső eljárási cselekménynek tekinteni. Az ügyben ugyanis az alapul fekvő szabály megítélésem szerint a Ket., a Pp. és Knp. döntően eljárási kérdéseket állapít meg. Az LB 1/2009. KJE határozata egyértelműen meghatározza, hogy a közigazgatási hatóság döntését tartalma szerint kell megítélni, ez pedig csak a Ket. szabályainak alapján lehetséges. Jelen ügyben pedig láthatóan nem ez történt. Úgy gondolom, hogy az eljárás során ügyfelem tisztességes eljáráshoz való joga jelentős mértékben sérült, ami átvezet arra, hogy a jogbiztonság is veszélybe került, mert a közigazgatási hatóság és a bírói szervek azonos tartalmú kérdésekben (döntésekben) eltérő indokok alapján eltérő döntéseket hoztak, melynek során a törvény (konkrétan a Ket.) egyes rendelkezéseit „kiemelték”, másokat pedig figyelmen kívül hagytak. Mindezt alátámasztja a Kúria Kfv. I. 35.389/2014/6. számú ítélete, mely nem talált „minősítési” problémát, hogy a NAV SZF az igazgatási szolgáltatási díj időarányos visszatérítése iránti kérelem ügyében határozatot hozott (ezen ügy a Tisztelt Alkotmánybíróság előtt van folyamatban IV/2908-4/2015. szám alatt).

A Kúria tehát azzal, hogy végzésben bírált el egy, az ügy érdemében hozott hatósági határozat iránti közigazgatási bírósági eljárásban született végzést, továbbá azzal, hogy nem vizsgálta meg érdemben az elsőfokú bíróság különböző, egymásnak ellentmondó határozatait és végzéseit, megsértette ügyfelem Alaptörvényben XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogát, továbbá figyelmen kívül hagyta ügyfelemnek az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, mivel a Ket. téves értelmezése révén elzárta ügyfelem elől a lehetőséget ezen utóbbi jogának érvényesítése elől. Lényegében egy hatósági határozat először egy elsőfokú határozattá konvertálódott, amit később – teljesen ismeretlen okból- újabb ügyszámon a Bíróság nem peres eljárássá minősített, majd újabb ügyszámon az alperes döntését végzéssé minősítette át, s a Kúria pedig nem vizsgálta meg kellő alapossággal a határozat végzéssé való konvertálódását amellet, hogy egy korábbi, azonos tartalmú ügyben határozatot hozott.

B.) A tulajdonhoz való jog sérelme

A Kúria végzése sérti a tulajdonhoz való jogot, mert jóváhagyva a NAV SZF, valamint a bírói szervek döntéseit: törvényesnek ítéli meg azt a helyzetet (azt a kérdést), hogy egy ügyfél által befizetett igazgatási szolgáltatási díj teljes összegének a hatóságnál való megtartása abban az esetben is lehetséges és törvényes, ha nem áll fenn vele szemben hatósági tevékenység. Az igazgatási szolgáltatási díj szerepe a hatósági eljárásban a hatóságnak az engedély iránti kérelem elbírálása során végzett tevékenységének valamint az engedély fennállásának ideje alatt végzett igazgatási tevékenységének (pl. engedély csere, adatok pontosítása, módosítása, stb.) az ellentételezése, melyet alátámaszt a jelen beadvány V. pontjában kifejtett európai uniós szabályozás és a hozzá kapcsolódó ítélkezési gyakorlat is. Ha a tevékenység az engedély érvényességének lejártá előtt – s nem a kérelmező érdekkörében felmerülő okból – megszűnik, akkor az időarányos visszatérítési igény egyszerű logikai összefüggés alapján természetesen következik. Jelen ügyben ezt konkrétan az is alátámasztja, hogy az igazgatási szolgáltatási díjat (közhasználatú elnevezéssel: „engedélyezési díj”) az engedély meghosszabbításakor minden évben ismételt meg kellett fizetni. Tehát a díj a közigazgatási hatóság egy éves időtartamú tevékenységének „fedezetére” szolgál.

Mivel az engedély szerinti tevékenységet a Módtv. tiltó rendelkezése következtében ügyfelem nem tudta tovább folytatni, így a befizetett igazgatási szolgáltatási díjat csak és kizárólag saját vagyonának terhére tudta megfizetni, hiszen a vállalkozási tevékenység végzése számára ex lege vált tilalmazottá.

II.

A hatóság és az I. fokú bíróság a visszatérítés lehetőségét azért nem tartotta indokoltnak, mert a Módtv. e kérdésről nem rendelkezett.

Megítélésem szerint a Módtv. rendelkezéseinek ezen értelmezése nincs összhangban az Alaptv. korábban hivatkozott rendelkezéseivel, de annak szellemével sem, s egyúttal a XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog közvetlen sérelmét okozza ügyfelem számára (nem végez tevékenységet, tehát saját vagyonából kell fizetnie az igazgatási szolgáltatási díjat).

A Nemzeti Hitvallás korábban hivatkozott rendelkezései szerint – többek között – „... a polgárnak és az államnak közös célja... az igazság kiteljesítése.”. Másik mondata szerint: „...népuralom ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, ... részrehajlás nélkül intézi.” Az Alaptv. R) cikk (3) bekezdése, valamint a 28. cikk ennek az elvi alapvetésnek a konkretizálását jelenti: „Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.” [R) cikk (3) bek.]. „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” (28. cikk).

Mindezt mintegy megerősíti a T) cikk (3) bekezdése – összhangban a XXIV. cikk (1) bekezdésével –, mely szerint: „Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.” (hozzátennem annak szellemével és általános elvi követelményeivel sem). „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.” – fogalmazza meg a XXIV. cikk (1) bekezdése. Jelen ügyben pedig arról van szó, hogy a közigazgatási hatóság, az I. fokú bíróság megelégedett azzal, hogy a Módtv.-ben nincs konkrét rendelkezés a visszatérítésre vonatkozóan, tehát arról nincs hatásköre intézkedni. Az alapjogi jogsérelem lényegében abban áll, hogy az eljáró szerv és az ügyben érintett bíróság mindössze azt vizsgálták, hogy a Módtv. tartalmaz-e kifejezett rendelkezést a visszatérítésre vonatkozóan (mint alább kifejtem értelmezéssel és minimális analógiát alkalmazva eljuthattak volna arra a következtetésre, hogy a hatósági tevékenységgel „nem ellentételezett” igazgatási szolgáltatási díj időarányosan visszajár).

Ehhez kapcsolódik, következképpen ennek következménye, hogy a közigazgatási és bírósági döntések sértik az Alaptv. XIII. cikk (1) bekezdés első mondatában foglalt tulajdonhoz való jogot, mert olyan túlfizetés keletkezik ezáltal az állami hatóságnál, konkrétan: Nemzeti- Adó- és Vámhivatal Központi

Hivatal Szerencsejáték Felügyeleti Főosztályánál (továbbiakban: NAV SZF), melynek fedezetét ügyfelem a vállalkozása által végzett tevékenység azonnali hatályú betiltásával a saját tulajdonából fizetett be, melyért a hatóság részéről szolgáltatást már nem kapott, így lényegében az állam maga jogalap nélkül gazdagodott.

Ezen túl a „B” cikkben megfogalmazott jogállamiság és a jogbiztonság alkotmányos követelménye is jelentősen sérült, mert a Fővárosi Törvényszék – bár az Szjtv. 7/A.§-ra vonatkozó értelmezése téves – a Bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezte. A Bíróság érdemi indokolás nélkül megállapította, hogy az ügyet nem peres eljárásban fogja elbírálni. A Bíróság 2015. február 3.-án kelt 39.Kpk.46.368/2014/5. számú végzésével a kereseti kérelmet elutasította, lényegében arra hivatkozással, hogy a Módtv. e kérdésben nem rendelkezett, s az Szjtv. 11.§ (1) bekezdés második fordulatát nem lehet olyan kiterjesztően értelmezni, hogy minden más esetben lehetősége van a hatóság számára a visszatérítésre. A jelzett második mondat taxáció, mert a „vagy” szóval elválasztott két esetet tartalmaz, s ebből egyértelmű logikai következtetésként vonható le, hogy más esetben a hatóság nem tarthatja vissza a befizetett igazgatási szolgáltatási díjat. Ezt az is alátámasztja, hogy amennyiben a valamely tevékenységet nem lehet a törvény tiltása következtében végezni, akkor azzal a tevékenységgel kapcsolatosan a közigazgatási szervnek nincs is hatósági feladata, tevékenysége (nem kell engedélyt kicserélni, azon adatot módosítani, ellenőrzési tevékenységet végezni, stb.), tehát igazgatási szolgáltatási díjat sem kell fizetni.

Tény, hogy a Módtv. kifejezetten nem rendelkezik arról, hogy az igazgatási szolgáltatási díjat időarányosan vissza kell téríteni. A jogszabályok értelmezése – figyelemmel az Alaptv. R) cikk rendelkezéseire – alapján erre megítélésem szerint nem is lett volna szükség, ugyanis a Módtv. 8.§-val az Szjtv.-be beiktatott 40/A.§ (2) bekezdés első mondata szerint: „A Módtv. hatálybalépését megelőző időszakra vonatkozó, e törvény szerinti adófizetési, bevallási és adatszolgáltatási kötelezettséget e törvény a Módtv. hatálybalépését megelőző napon hatályos rendelkezései szerint kell teljesíteni.”.

Ezen értelmezést alátámasztja a 3079/2013.(III.27.) AB. végzés [10] pontja, mely szintén utal a Módtv. által az Szjtv.-be beiktatott 40/A. § (2) bekezdésében foglalt szabályra.

Ebből pedig az következik – analogia legis alapján is –, hogy a betiltás alapján megszűnt vállalkozások az arra vonatkozó szabályok szerint kötelesek eljárni, illetve hatósági oldalon a közigazgatási szerv is a korábbi szabályok alapján köteles a döntéseket meghozni.

Ebből következően a NAV SZF a tevékenység megszűnésével kapcsolatos szabályokat lett volna köteles alkalmazni. Tehát határozatot kellett volna hoznia, melyben megállapítja, hogy a tevékenység a törvény erejénél fogva megszűnt, a befizetett adó, illetve igazgatási szolgáltatási díj időarányos része visszajár, illetve a be nem fizetett díjak befizetését határidő megjelöléssel előírja.

Ezt előírja az Szjtv. végrehajtására kiadott 32/2005./X.21.) PM rendelet (továbbiakban: Vhr.) 2012. július 29.-től 2013. március 3.-ig. hatályos 51.§-a, kiegészítve azzal, hogy időszaki elszámolást kell benyújtani a korábban el nem számolt időszakra vonatkozóan. Ezzel szemben a NAV SZF csupán egy internetes felhívást tett közzé az engedélyek leadására vonatkozóan ahelyett, hogy eleget tett volna jogszabályi kötelezettségének, s elindította volna az elszámolást engedélyes ügyfelemmel.

Ehhez kapcsolódóan hivatkoztunk alkotmányjogi panaszindítványunkban arra, hogy a hatóság nem a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) általános elvei [1.§ (2) bek.] szerint járt el. Az internetes felhívás pedig kizárta bármilyen jogorvoslat lehetőségét, holott az engedély leadása (a tevékenység betiltása) több pénzügyi-anyagi kérdést is érintett (jelen ügyben szereplő igazgatási szolgáltatási díj, adófizetési kötelezettség, stb.).

A Módtv. benyújtásának egyik indoka az volt, hogy a játékszenvedély kialakulásának lehetőségét a jogalkotás útján is lehessen korlátozni, nem pedig az, hogy az a korábban befizetett díjakat, közterheket az állam (annak hatóságai) ne fizessék időarányosan vissza. Ez nem felelne meg az Alaptv. rendelkezéseinek, szellemének sem.

III.

Amennyiben a bíróságok és az alperesi hatóság értelmezése felel meg a jogalkotó akaratának, akkor az nincs összhangban az Alaptv. fenti rendelkezéseivel. Ezen értelmezés alapján azt kell megállapítani, hogy a jogalkotó alaptörvény-ellenes mulasztást valósított meg, mert nem rendelkezett a törvényileg betiltott tevékenység anyagi-pénzügyi elszámolási rendjéről. Bármilyen tevékenység megszűnésekor (legyen az munkajogviszony, vállalkozási jogviszony, stb.) a felek elszámolnak egymással (a ki nem fizetett béreket, egyéb járandóságot kifizetik, illetve megállapítják, hogy melyik félnek van tartozása, s azt mikorra kell törlesztenie). Jelen ügyben a mulasztás alaptörvény-ellenes helyzetet teremtett, mert a pénznyerő automatát üzemeltető társaság tulajdonosának tulajdonjoga sérült, mert olyan díjat fizetett be saját vagyonából, melynek a betiltást követően nem volt hatósági ellentételezése. A jogszabályi rendelkezés hiányát, mint tényt a közigazgatási hatóság és a Bíróság is rögzítette.

A bírói ténymegállapítással az alaptörvény-ellenes helyzet nem oldódott meg. Ez pedig egyértelműen ellentétben áll a Nemzeti Hitvallásban meghatározott általános elvnek: „Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.” Nem felel meg az Alaptv. 28. cikkében foglalt követelményeknek sem: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” Ez utóbbiból két jelzős szerkezetet ki kell emelni, mégpedig a „józan észnek” és az „erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak”. Úgy gondolom, hogy a józan észnek az felel meg, ha egy közigazgatási szerv által elvégzendő tevékenységért díjat fizetnek be, akkor azzal szemben – a befizetett díjnak megfelelő időtartamig (jelen esetben egy évig) – a hatóságnak el kell végeznie az előírt (vagy elvárható) tevékenységet. Az erkölcsös és gazdaságos cél szintén nem lehet olyan, mely az egyik fél részéről fizetési kötelezettséget ír elő, a másik félnek pedig nincs ezzel arányosan semmilyen tevékenysége (kötelezettsége). A Kúria és a Bíróság mindezt figyelmen kívül hagyta rendelkezéseiben.

IV.

Bármelyik értelmezés esetén irányadónak kell tekinteni az Alaptv. T) cikk (3) bekezdésének megfogalmazását („Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.”), mert az Alaptv. O) cikke kimondja a közteherviselés általános „elvét” és követelményét: „Mindenki felelős önmagáért, képességei és lehetőségei szerint köteles az állami és közösségi feladatok ellátásához hozzájárulni.” A két cikk tartalmának összevetéséből egyértelműen az következik, hogy a közösségi feladatok ellátásához történő hozzájárulása az ember (a polgár, vagy állampolgár) képességeinek és lehetőségeinek függvénye. Tehát a Kúria és a Bíróság tévesen értelmezte azt a jogalkotói célt, hogy valamely igazgatási szolgáltatási díj befizetését azért írja elő, hogy az érintett a közösségi feladatok ellátásához hozzájáruljon, holott az igazgatási szolgáltatási díj az állam igazgatási tevékenységét hivatott megfizettetni az ügyfelekkel. Ebből következik, hogy a jogalkotó nem azért ír elő díjfizetési kötelezettséget, mert megteheti ezt is, hanem azért, hogy azzal szemben az állami szerveknek valamilyen speciális, extra tevékenységet kell végezniük. Ezt egyértelművé teszi többek között az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény, de az Európai Unió szabályozásában az „engedélyezési irányelv”, ahogy azt az EUB alábbi ítéletei azt kifejtik.

V.

Az igazgatási díj befizetőjének és a vele szemben valamilyen igazgatási tevékenységet végző – általában – állami szervnek (hatóságnak) a „kötelezettségeit” fogalmazza meg a 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 117., 15. o.) 11. cikke, mely a következőképpen rendelkezik: „A tagállamok ügyelnek arra, hogy az engedélyezési eljárások során a vállalkozásokra kivetett díjak kizárólagosan azt a célt szolgálják, hogy fedezzék az egyedi engedélyek kibocsátásával, intézésével, ellenőrzésével és

végrehajtásával kapcsolatos igazgatási költségeket. Az egyedi engedélyeket terhelő díjnak arányosnak kell lenniük a szükséges munka mennyiségével, és azokat megfelelően és kellően részletes formában nyilvánosságra kell hozni annak érdekében, hogy az információk könnyen hozzáférhetőek legyenek.”[Európai Unió Bíróságának (továbbiakban: EUB) C-55/11., C-57/11. és C-58/11.sz. egyesített ügyekben hozott ítélet 3. pontja].

Ugyanezen ítélet 4. pontja szerint: „A 97/13 irányelvet az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o; a továbbiakban: keretirányelv) 26. cikke hatályon kívül helyezte.”

Ugyanezen ítélet 7. pontja a keretirányelv preambuluma az igazgatási szolgáltatási díjjal szembeni általános követelményeket fogalmazza meg: „(30) Az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtói számára igazgatási díj fizetése írható elő, a nemzeti szabályozó hatóságnak a felhatalmazási rendszer fenntartásával és a használati jogok megadásával összefüggő tevékenységei finanszírozása céljából. Az ilyen díjat az említett tevékenységek tényleges igazgatási költségeinek fedezésére kell korlátozni. E célból a beszedett díjakról és a felmerült igazgatási költségek teljes összegéről szóló éves beszámoló révén a nemzeti szabályozó hatóságok bevételeit és kiadásait átláthatóvá kell tenni. Ez lehetővé teszi a vállalkozások számára annak ellenőrzését, hogy az igazgatási költségek és a díjak egyensúlyban vannak-e.”

Az EUB a C-375/11. és a C-71/12. számú ügyekben az „engedélyezési irányelv” 12. cikkét hívta fel:

„(1) Az általános felhatalmazás keretében szolgáltatást nyújtó vagy hálózatot szolgáltató vállalkozások számára, illetve a használati joggal rendelkező vállalkozások számára kivetett igazgatási díjnak olyannak kell lennie:

- a) amely csak azoknak az igazgatási költségeknek az összességét fedezi, amelyek az általános felhatalmazási rendszer, a használati jogok és a 6. cikk (2) bekezdésében említett egyedi kötelezettségek kezelése, ellenőrzése és alkalmazása során felmerülnek, amelyek között szerepelhet a nemzetközi együttműködés, a harmonizáció és szabványosítás, a piacelemzés, a megfelelés-ellenőrzés és egyéb piaci ellenőrzés költsége, valamint a másodlagos jogszabályok és a közigazgatási határozatok – például hozzáférésre és összekapcsolásra vonatkozó határozatok – elkészítésével és végrehajtásával összefüggő szabályozási munka költsége; és
- b) amelyet az egyes vállalkozások között olyan tárgyilagos, átlátható és arányos módon osztanak meg, amely minimálisra csökkenti a további igazgatási és kapcsolódó ráfordításokat.

Tehát alapvetően az EUB ítélkezési gyakorlata kellő pontossággal meghatározta és alkalmazza is az igazgatási szolgáltatási díj fogalmát, tartalmát, és a díját végzendő hatósági tevékenység pontos terjedelmét, valamint a díjhoz való arányosságát.

Az engedélyezési irányelv fenti szabályai szerint, az igazgatási szolgáltatási díjnak arányosnak kell lennie a hatóság által nyújtott tevékenységgel (szolgáltatással), s természetesen arra az időtartamra kell megfizetni, míg az engedéllyel rendelkező személy az engedélyben foglalt tevékenységet végzi. Az EUB ítélkezési gyakorlatát a jelen ügyre alkalmazva is megállapítható, hogy a betiltással a NAV SZF kötelezettségei megszűntek, tehát ezen időponttól igazgatási szolgáltatási díj, mint engedélyező hatóság részére nem jár.

Összegezve indítványom arra irányul, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy az ügyben eljáró állami hatóság, valamint Bíróságok az Szjtv. módosításáról szóló Módtv. rendelkezéseit – talán pontosabb a fogalmazás, ha azt mondom, hogy a módosított Szjtv. rendelkezéseit – nem az Alaptv. szabályainak megfelelően értelmezték, s hoztak az ügyben elutasító döntést.

Mintegy másodlagosan látom megoldásnak a jogalkotói mulasztás megállapítását – melyet nem indítványozhatok, mivel a törvényhozó akarata szerint annak vizsgálata és megállapítása a Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik-, mert minden nagyon egyszerű kérdést nem szükséges szabályozni, mivel az életviszonyok rendkívül sokszínűek és igen gyorsan változnak a gazdasági, társadalmi fejlődés eredményeként, s így a ma még az élethelyzetnek megfelelő szabály holnapra már

elavulttá válik. A jogalkalmazó feladata, hogy az elé kerülő (megoldandó) élethelyzet esetén a megoldást a jogalkotó akarata alapján, az adott ország alkotmányának (alaptörvényének) megfelelően, a hatályos jogszabályokat összevetve (azokat értelmezve) oldja meg (különben megítélésem szerint egy gép lesz, aki az élethelyzet és a jogszabályok összehasonlítását végzi el, s ha van szabály megoldja a problémát, ha nincs, akkor nincs megoldás sem).

Mellékelten megküldöm a [REDACTED] KFT. tagsági jogviszonyának igazolását.

B u d a p e s t, 2015. november 12.

Tisztelettel:

[REDACTED]
az MSZSZ jogtanácsosa

Melléklet: 1 lap

